

PÁL 1. LEVELE TIMÓTEUSHOZ

1-2. FEJEZET

Pál, a mi megváltó Istenünknek, és Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek rendeléséből Krisztus Jézus apostola

Pál nagyon gyakran úgy mutatkozik be, mint az Isten akaratából lett apostol, itt viszont azt írja, hogy Isten rendeléséből lett apostol. Az apostol szó azt jelenti, hogy kiküldött, követ. Pál is azt tartotta magáról, hogy ő Jézus Krisztus követe, akit az Úr azért küldött a világba, hogy képviselje Őt egy idegen országban. Olyan világban élünk, amely idegen Istennel szemben, és mi is Isten képviselői vagyunk ezen az idegen bolygón.

A „megváltó Isten” kifejezést nagyon gyakran használták az Ótestamentumban: Dávid használta a zsoltároknak, Mózes használta az 5 Mózésben, Mária a dicséretében: „*Magasztalja lelke az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megváltóm előtt...*”

Pál először itt használja a megváltó Isten kifejezést.

Timóteusnak, igaz fiainak a hitben: Kegyelem, irgalom, béke Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.

Timóteus Lisztrában élt, ahol Pál az első vándorútján járt. Azt feltételezik, hogy Pál az ő házában lakott akkor, ismerte az édesanyját és a nagymamáját is, és tudta, hogy ők az Úr Igéje szerint tanították Timóteust.

Timóteus akkor még egy fiatal fiú volt, de valószínű, hogy már akkor elkötelezte az életét Jézus Krisztusnak, és Pált mindig egy hősnek látta: felnézett rá, és lenyűgözte őt.

Pál második útja idején Timóteus még mindig nagyon fiatal lehetett, talán a tizedes éveinek közepén járhatott, de már ekkor elkísérte Pált az ő útjaira, így igen gyakran megemlíti őt Pál az írásában.

Később Pál Tesszalonikába küldte őt, hogy térképezze fel az ottani gyülekezet munkáját, aztán Pál Filippibe is elküldte őt a filippiekhez írott levéllel együtt, és azt mondta, hogy Timóteus az, akinek a gondolkodása, szíve és elhivatottsága legközelebb áll az övéhez. Pál most neki írja ezt a levelet, és fiaként szólítja meg őt, amelyből láthatjuk, hogy különleges kapcsolat volt a kettőjük között, akárcsak egy apa és a fia között.

Szerintem Pál egy hatalmas lehetőséget látott Timóteusban arra, hogy majd az ő távozása után átvegye az ő szolgálatát, és tovább folytassa azt. Ezért hát tanította őt, minden tudását próbálta átadni neki, és ez a levél is útmutatásként íródott számára.

Pál legtöbb levelében a kegyelem és béke kifejezést használja, ehhez itt és a Tituszhoz címzett levelében hozzáteszi az irgalmat is.

Különbség van a kegyelem és az irgalom között: az irgalom az, ha nem kapjuk meg azt, amit megérdemlünk, mert Isten irgalmas hozzánk. A Biblia szerint:

Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy az irgalma az istenfélők iránt.

Annak ellenére, hogy megérdemljük Isten ítéletét, Ő mégis irgalmas hozzánk. Tudom, hogy Hollywood és Los Angeles nagy része megérdemelné Isten ítéletét, de Isten irgalmas és még nem tüntette el őket a föld felszínéről. Ugyanígy én magam is megérdemelném, hogy az Isten eltöröljön, de Isten hozzám is irgalmas, akárcsak Hollywoodhoz.

Az irgalom egy negatív értelemben vett jellemvonás tehát: nem azt kapjuk, amit valóban megérdemelnénk. A kegyelem viszont egy pozitív jellemvonás, hiszen olyan jó dolgokat takar, amiket annak ellenére megkapunk, hogy nem érdemljük meg azokat. Nem érdemlem meg Isten jóságát, áldásait és azt a sok jót, amit Isten értem tett, és ez a kegyelem, amikor Isten olyat tesz értem, amit nem érdemlek meg. Isten kegyelme nyomán a lelkem megnyugszik, és így békességem van az életben.

Amikor Macedóniába mentem, kértelek, hogy maradj Efezusban, és parancsold meg némelyeknek, hogy ne hirdessenek tévtanokat,

Pált az Isten Macedóniába hívta, és Timóteus is vele volt. Pál aztán szükségét érezte annak, hogy Timóteust Efezusba küldje, hogy ő az ottani gyülekezetet irányítsa. Annak ellenére, hogy Timóteus még igen fiatal volt, Pál arra bátorította őt, hogy senkinek meg ne engedje, hogy a fiatalságát a szemére vesse, hanem legyen jó példa a hívők számára.

ne is foglalkozzanak mondákkal és vég nélküli nemzetségtáblázatokkal, amelyek inkább vitákra vezetnek, mint Isten üdvözítő tervének megismerésére hit által.

A parancs célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélküli hitből fakadó szeretet.

Isten rendeléseinek összessége: egy tiszta szívből eredő szeretet. Egy nap egy ügyvéd azt kérdezte Jézustól, hogy melyik a legnagyobb parancsolat, mire Jézus azt válaszolta: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Pál is ugyanezt mondja itt, hogy a parancs célja a tiszta szívből fakadó szeretet. Mennyire szeretné Isten, hogy egy ilyen mély szeretettel legyünk egymás iránt!

Némelyek elfordultak ezektől, és üres fecsegésre adták magukat, törvénytartók akarnak lenni; de nem értik sem azt, amit mondanak, sem azt, amit bizonygatnak.

Pál figyelmeztet a vég nélküli nemzetségtáblázatokra és az olyan kérdésekre, amelyek csak vitákat eredményezhetnek. Vannak őszinte és kevésbé őszinte kérdések. Vannak olyanok, akik azért kérdeznek, hogy aztán vitába bocsájtozhassanak, és nem azért, hogy megtudják az igazságot. Ők már meg vannak győződve a saját igazukról, és azt meg akarják védeni, ezért vitára akarnak serkenteni minket. A kérdésüket úgy irányítják, hogy miután valaki elmondja a véleményét, akkor azonnal megtámadják azt. Ez a tisztességtelen kérdés, amire nekem nincs egyetlen percem sem, és nagyon hamar rájövök, hogy honnan fúj a szél.

Azt is tudom viszont, hogy egyes csoportoknak milyen kérdéseik szoktak lenni. Ha tisztességtelen kérdéssel közelítenek, néha igen keményen szoktam bánni velük, ezért mások meg is jegyzik ezt. De én tudom, hogy ők nem akartak semmit sem megtudni tőlem, csak vitatkozni akartak a Bibliával kapcsolatban. Én viszont erre nem vagyok hajlandó, mert nem hiszem, hogy értelme lenne vitatkozni az Igével kapcsolatban. Pál is arra inti Timóteust, hogy kerülje el ezeket, és mondja el ezt a többieknek is.

A mi célunk egymás építése kell legyen, nem pedig az, hogy egymást kihívjuk szópárbajra, hogy aztán legyőzhessük a másikat. Pál arra figyelmeztet, hogy ezek a tévtanítók nem is tudják, hogy miről beszélnek, de igen nagy hangjuk van. Gyakran, amikor nem tudja valaki, hogy miről beszél, megpróbál a nagy hangjával nyomatékot adni a mondanivalójának.

Olvastam egy lelkipásztorról, aki elkészítette a vázlatot a prédikációjához, és odaírta mellé azokat a gesztikulációkat is, amiket egyes részeken majd használni kell. Egyik pont mellé oda volt írva, hogy „nyújtsd ki a kezéd magad előtt nyitott tenyérrel felfelé”, az oldal alján pedig oda volt írva, hogy „kiálts, ahogy csak tudsz, mert ez egy gyenge pont”. Ha nem elég erős az eszmefuttatásunk, akkor kiáltva kell átadjuk azt?!

A tévtanítók ismét megpróbálták a gyülekezet tagjait a régi törvény alá terelni, Pál ezért mondja ezt, hogy

Mi azonban tudjuk, hogy a törvény jó, ha valaki törvényszerűen él azzal.

Nincs semmi vitánk a törvénnyel kapcsolatban.

És tudjuk azt is, hogy a törvény nem az igaz ellen van...

Nagyon érdekes megjegyzés ez, mert valóban az igaz embernek nincs szüksége törvényre. Nem szükséges neki megmondani hogy mit tehet és mit nem, mert ő attól függetlenül is megfelelően cselekszik, hiszen igaz ember, akit a saját elvei irányítanak. A törvényt az elvtelen emberek számára hozták, és ilyenek igen sokan vannak szerte a világban. A törvényekre tehát azért van szükség, hogy őket kordába tarthassuk.

Pál a római levélben azt írja, hogy a törvény nem rettent el a jó embert, csak a rosszat. Nem kell megijedj, amikor meglátsz egy rendőrt, hacsak nem vagy bankrabló, vagy valami hasonló. Ha áthágsz a törvényt, akkor a törvény félelmet okoz benned, és utálni fogod azt. De ha egy tisztességes, becsületes, megfelelő elvek szerint élő polgár vagy, akkor értékeled a törvényt, értékeled a törvény betartatóit is, mert ők teszik lehetővé, hogy elviselhető körülmények között élj.

Vannak olyanok, akiknek szükségük van arra, hogy megzabolázzák őket. Pál is azt mondja itt, hogy a törvényt nem az igazak számára találták ki,

hanem a törvénszegők és az engedetlenek, a hitetlenek és a bűnösök, a szentségtelenek és a szentségtörők, az apa- és anyagyilkosok, az embergyilkosok, a paráználkók, a fajtalanok, az emberrablók, a hazugok, a hamisan esküvők ellen, és mindaz ellen, ami csak ellenkezik az egészséges tanítással.

A törvényt akarjátok nekünk tanítani? Valami baj van veletek? – kérdezi Pál. Nincs szükségünk a törvény átismétlésére, ha igaz elvek alapján élünk.

Ez pedig a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium, amely énrám bízott.

Pál azt mondja, hogy a törvény helyett inkább az Isten jóhírére, az evangéliumot tanítjuk. A törvény a rossz hír azok számára, akiknek elküldetett, mert tiltó és elítélő jellegű dolog.

Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt.

Pál azt állítja, hogy az Úr választotta ki és erősítette meg őt a szolgálatában. Isten nem képességeket keres az emberekben. Ennek ellenére, amikor mi a szolgálatra embereket keresünk a gyülekezetben, akkor gyakran elővesszük az önéletrajzokat, megnézzük a végzettségeket, és a legtehetségesebb egyéneket keressük. Isten nem ezt nézi, hanem azt, hogy ki teszi szabaddá magát az ő szolgálatára, és után felvértezi

öt arra, hogy el tudja végezni a munkát. Nagyon gyakran megdöbbenünk Isten választásain, mert Isten olyat keres aki szabad a szolgálatra és hűséges.

Évekkel ezelőtt, amikor a Calvary Chapel története elkezdődött, már a legelején látszott, hogy Isten az áldásába fogadta az itteni gyülekezetet, látható volt, hogy Isten rendelése volt, a Szentlélektől, és az imádságokból született. Az első vasárnap 25 emberrel indultunk és nemsokára már 50-en voltunk, majd egy éven belül 100 emberünk volt.

Abban az időben nagyon sok más kis gyülekezet volt Costa Mesa-ban, és el kezdték figyelni, hogy Isten mit tesz a Calvary-ban. Egyes lelkipásztorok nyilvánosan kijelentették a gyülekezeteik előtt, hogy ha az Isten megteszi ezt Chuck Smith-ért, akkor értünk is meg tudja tenni. Ez nagyon tetszett nekem, mert megértettem, hogy miért engem választott Isten: azért, hogy másokat bátorítson azzal, hogy ha értem megtette Isten ezt, akkor bárki számára megteheti.

Pál apostol kijelenti, hogy az Úr képessé tette őt a szolgálatra, és ő nagyon hálás ezért.

Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam

Káromolta a korai egyházat, és azzal bátorította azokat, akik Istvánt halálra kövezték, hogy a ruhájukra vigyázzon. Utána elment Jeruzsálemből Damaszkuszba azokkal a levelekkel, amelyek felhatalmazták őt, hogy bebörtönözze azokat, akik Jézus Krisztusban hittek. És amint haladt Damaszkusz felé gyilkosságot és félelmet fújtatva, akkor ragadta meg az Úr az ő életét.

mégis irgalmat nyertem, mert hitelenségemben tudatlanul cselekedtem.

De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.

Pál itt a saját szolgálatának elhívásával kapcsolatban ír, mert őt lehetett volna a legkevésbé jelölni erre. Szerintem nagyon érdekes lett volna, ha Pál apostol egy önéletrajzot írt volna magáról, és azt elküldte volna azoknak a gyülekezeteknek, akik új lelkipásztort keresnek. Biztos vagyok benne, hogy amint a bizottságok el kezdték volna ezt olvasni, többen közbeszóltak volna, hogy ne is olvassátok végig, mert nem kell nekünk egy ilyen fickó: Többször ültem már börtönben, megverték, megkövezték, lázadást szítottam, gyenge a látásom és nem vagyok nagy szónok - mégis Isten elhívta és használta őt.

Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse

Ez az evangélium, a jó hír. Először is minden ember bűnös, tehát Ő azért jött, hogy mindenkit megmenten. *Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.*

Mivel minden ember bűnös, ezért mindannyian halottak voltak az ő bűneikben. Pál az efezusiaknak azt írta:

Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt,

amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.

Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk

Nincs hát kivétel, mert mindnyájan bűnösök vagyunk, mindnyájan elidegenedtünk Istentől a bűneink hatására, az életünk elveszett és értelmetlen volt. Jézus azt mondta, hogy „azért jöttem, hogy megkeressem és megmentsem az elveszetteket.” Az evangélium, amely Pálra bízott olyan egyszerű: Krisztus azért jött a világba, hogy megmentse a bűnösöket.

Jézus azt mondta Nikodémusnak, hogy

Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.

Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.

Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei.

Jézus nem vádlóként, hanem megváltóként jött hozzánk. Jézus nem vádolta a bűnösöket, hanem arra bátorította őket, hogy jöjjenek hozzá mindnyájan. Ha bűnös vagy, akkor nem kell féljél Jézustól, mert Ő a kezét nyújtja ki feléd, azt mondja, hogy békét, nyugalmat és reményt ad neked, és megment téged. Olyan gyakran látjuk Jézus az ellenkező oldalon: azt látjuk, hogy ítélkezik felettünk, nem is akarunk a közelébe lenni, mert annyira érezzük a büntudatot, hisz oly sok rosszat tettünk, és ezért inkább ítélőbíróként látjuk őt.

Emlékeztek, amikor a paráznaság közben tetten ért asszonyt Jézushoz hozták és azt mondták, hogy „a mi törvényünk szerint meg kell kövezni, te mit mondasz?” Jézus azt mondta: „Az vesse rá az első követ, aki bűntelen közöttetek.” A Biblia nem mondja ezt, de biztos vagyok benne, hogy a földre, a porba kezdte leírni azokat a bűnösöket, amelyeket ők név szerint elkövettek, így aztán egyenként el is mentek onnan, kezdve a legidősebtől egészen a legfiatalabbig, egészen addig, amíg senki sem maradt ott.

Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: „Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?”

Ő így felelt: „Senki, Uram.” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítéllek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”)

Mennyire jó hír ez, hogy Jézus megmenteni jött és nem elítélni, mert nem volt ítéletre szükségünk, hiszen már el voltunk ítélve. Megváltóra volt szükségünk. Amikor lent vagyok, amikor csalódott vagyok nem arra van szükségem, hogy valaki megerősítse azt, hogy én milyen szörnyű alak vagyok, hanem arra van szükségem, hogy valaki megfogja a kezem és felemeljen, segítségre van szükségem. Ezért jött Jézus is, hogy felemeljen – ez az evangélium.

a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.

Pál a bűnösök legnagyobbikának nevezi magát, és bizonyára sokan ezt megkérdőjelezték volna akkor. Viszont Pál tudta, hogy sok van az ő rövásán, mert istenkáromló volt, üldözte az egyházat, sok embert megsebesített azok közül, akik az Úr nevét hívták segítségül.

De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak.

Másszóval az Úr a legkevésbé esélyes jelöltet használta, és megmentette. Ha azokban az időkben éltél volna, és láttad volna a fiatal és buzgó Pált, aki annyira utálta az egyházat, a kereszténységet, és hallottad volna, hogy hogyan káromolja a keresztényeket, akkor azt mondtad volna, hogy ő lehet az utolsó a megváltható emberek sorában. Reménytelen alak, gondolnád, de Isten pont ezért nyúlt le a legalacsonyabban levőhöz, mert Jézus Krisztus a legrosszabbaknak is meg fog bocsájtani. Pál folyamatosan csodálattal állt azon tény előtt, hogy Isten pont őt hívta el arra, hogy Jézus Krisztus igazságát hirdesse mindazok után, hogy megpróbálta elpusztítani azt az igazságot.

Pál itt annyira elragadtatott a Lélek által, hogy muszály volt áldásmondást írjon a levelének közepébe. Velem is gyakran megtörténik, hogy annyira elbűvöl Isten jósága, kegyelme és áldása, hogy be kell szúrjak a mondandóm közepébe egy „Hála Istennek”-et:

Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Ezt a parancsot kötöm a lelkedre, fiam, Timóteus, hogy a rólad szóló korábbi prófécia alapján harcold meg a nemes harcot.

Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.

Ezek közül való Hümenaiosz és Alexandrosz, akiket átadtam a Sátánnak, hadd tanulják meg, hogy ne káromolják az Istent.

Pál azt írja, hogy a prófécia alapján megbízást ad Timóteusnak. Úgy tűnik, hogy a korai egyházban igen gyakran prófécia irányították a vezetőket. Az apostolok cselekedetei 13.-ik fejezetében *egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.”* Akkor böjtölés, imádkozás és kézzrátétel után elbocsátották őket.

De hogyan szólt a Szentlélek, hogy válasszátok ki nekem Pált és Barnabást? Ott ültek, imádkoztak, beszéltek arról, hogy miként lehetne az evangéliumot azokra a helyekre is eljuttatni, ahol még nem hallották, és a Lélek prófécia keresztül szólt hozzájuk. Valaki a csoportban azt mondhatta, hogy a Lélek szólt, és kijelentette neki ezt próféciaiban.

A korai egyházban gyakran használták ilyen módon a prófécia ajándékát. Amikor Pál Cezáreában volt, és útban Jeruzsálem felé megszállt Fülöp házában, Agabus, egy ottani keresztény odament, elvette Pál köpenyét és megkötözte vele magát, majd azt mondta: „A köpeny tulajdonosát is így fogják majd megkötözni, ha Jeruzsálembe ért. Prófétált tehát azzal kapcsolatban, hogy mi fog történni Pállal, amikor majd megérkezik Jeruzsálembe.

Pál a Timóteusnak írt levelének egy későbbi részében azt írja *Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézzrátételével.*

Gyakran, amikor kézzrátétellel imádkoztak emberekért, prófécia hangzottak el, amelyekben az Úr gyakran megmutatta szolgálatuk irányát. De ez nemcsak az Új Testamentumban fordult elő.

Amint már mondtam neked, én nem magam nem láttam még olyan víziót vagy álmot, amely lelki szempontból meghatározó lett volna, de volt már olyan prófécia, amely az én szolgálatomról szólt, amikor kézzrátétellel imádkoztak értem. A kézzrátételes imádság egy olyan szokás, amelyet a korai egyházban gyakoroltak, és a mai napig is érvényes.

Évekkel ezelőtt, amikor a szolgálatom egyik nagy csalódását éltem át, miután már 17 éve lelkész voltam, nem láttam semmilyen eredményt, és azon a ponton voltam, hogy elhagyom a lelkészi pályát. Imádkoztunk együtt egy baráti csoportban, és a kör közepére helyeztünk egy széket, hogy imádkozzunk a székben ülőért. Végül rám került a sor, és leültem a székre, értem imádkoztak, és Isten szava szólt prófécia keresztül, amelyben elmondta, hogy milyen szolgálatot fog nekem adni: az áldásokat, a gyülekezet növekedésének menetét. Akkor mindez teljesen valószínűtlennek tűnt. Akkor azt is mondta az Úr, hogy egy új nevet fog adni nekem, amely azt jelenti, hogy PÁSZTOR, mert nagy gyülekezetek pásztorává fog tenni engem.

Mielőtt ehhez a gyülekezethez jöttem volna, egy csoport azért imádkozott, hogy megtudjuk, hogy ide kell-e jöjjek a Calvary Chapel-t átvenni. Az Úr próféciaiban szólt hozzájuk, és azt mondta, hogy ide kell jöjjek, az Úr bőségesen fogja megáldani a gyülekezetet, amely ki fogja nőni az épületet, és egy új épületbe fogunk költözni az öböl mellé. Azt is megtudtuk, hogy Isten áldásai nyomán egy nemzeti rádióműsoron keresztül érhetjük majd el az embereket, és még nagyon sok dolog volt, ami azóta beteljesült.

Pál tehát emlékezteti Timóteust arra, amikor kézzérátételes imádság során Timóteus megkapta az ajándékait és az elhívását a próféciaán keresztül.

a hit dolgában hajótörést szenvedtek.

Ezek közül való Hümenaiosz és Alexandrosz, akiket átadtam a Sátánnak, hadd tanulják meg, hogy ne káromolják az Istent.

A Sátán el akar minket pusztítani. Emlékeztek, amikor az Isten fiai mutatkoztak az Isten előtt a Sátán is velük volt, és Isten megkérdezte tőle, hogy merre járt, mire a Sátán azt válaszolta, hogy körbejárta a földet. Isten azt kérdezte tőle, hogy észre vette-e Jóbót, az ő szolgáját, hogy milyen jó ember. A Sátán azt válaszolta, hogy igen, de egy védőgyűrűt helyezett Isten Jób köré, és ezért nem tudja megkísérteni őt.

A Sátánnak való átadás lehet hogy azt jelenti, hogy többé már nem védi őket az Isten védőgyűrűje, amely Isten minden gyermekét védi. Abban a pillanatban, ha nincs rajtad ez a gyűrű, akkor nem véd semmi a Sátán támadásától, és a szívem meg fog szakadni érted.

Köszönöm Istennek azt a védelmet, amelyet körénk, a gyermekei köré fon. Valószínű, hogy Pál szólt Istennek, hogy vegye el ezt a védőgyűrűt, hagyja hogy megégjenek a világban.

Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért,

a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben.

Szerintem nagyon fontos, hogy a kormányunk vezetőiért, az államfőért imádkozzunk. Milyen hatalmas az államelnökünk felelőssége! Én nem is értem, hogy valaki miért akarna az Egyesült Államok elnöke lenni? Ez igazán hálátlan munka, ezért imádkoznunk kell érte, ugyanúgy a képviselőkért, a szenátorokért is. Az imáink célja, hogy nyugodt és csendes életet élhessünk istenfélelemben és tisztességben.

A kormány valódi célja nem az kellene legyen, hogy adóztassa az embereket, hanem az, hogy megőrizze a jót. Minden törvényt ennek a célnak fényében kellene hozni, mert vannak olyan ördögi hatalmak és befolyások, amelyektől a jót védeni kell. Amikor a kormány nem felel meg ennek a követelménynek, akkor az általa megengedett rossz el fogja pusztítani őt.

Ha tanulmányozzátok a történelem könyveket, és megláthatjátok, hogy ez újból és újból megtörtént. A legtöbb kormány a jó megtartásának magas ideáljával indított, de idővel a korrupció gyökeret vert, a törvényeket liberalizálták egészen addig, amíg a jót már nem védték, a rosszat tolerálták, majd a rosszat védték meg a törvények segítségével. A következő lépésben pedig a rossz megbuktatta a kormányt.

Itt az Egyesült Államokban is eljutottunk odáig, hogy a rosszat védi a törvény. A következő lépés a kormány bukása lehet, ezért kell imádkozzunk értük.

Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt,

aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére.

Ezzel mennyire ellentétes az a kép, amit sokan Istenről hisznek, mert azt gondolják, hogy Isten azért van, hogy mindenkit megverjen az ítéleteivel. Így az emberek azt gondolják, hogy Isten ítélni jön, pedig Ő mindenkit csak megmenteni akar. Halgassuk, hogy mit mondott Isten Ezékiel prófétán keresztül: *Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Miért halnátok meg, Izráel háza.*

Péter azt mondta, hogy Isten egyetlen embert sem akar elveszíteni, hanem azt akarja, hogy mindnyájan megtérjenek. És itt Pál azt mondja, hogy Isten akarata az, hogy mindenki üdvözljön és eljusson az igazság megismerésére. És mi az igazság?

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus

Amikor Jóbnak a megpróbáltatásai voltak és elvesztette minden vagyonát, gyerekeit, egészségét, és ott feküdt a nyomorúságban, fekélyekkel teli a hamuban, akkor a felesége ránézett ebben a nyomorúságos helyzetben és azt mondta: „Átkozd el Istent, és halj meg! Legyen már vége, mert nem bírom nézni a szenvedéseidet!” A barátai jöttek őt vigasztalni, de ahelyett inkább ítélkezők, vádlók voltak.

Egyik barátja azt mondta, hogy miért nem békülsz meg Istennel, és akkor minden rendben lesz. „Kösz szépen” – válaszolta Jób – „mit akarsz ezzel mondani? Ki vagyok én, hogy Isten előtt megálljak és bebizonyítsam az igazamat? Kimegyek a csillagos ég alá, és rájövök, hogy Isten milyen nagy és hatalmas, itt vagyok én, egy senki ezen a bolygón...Keresem Istent, itt, ott és amott, tudom, hogy itt van körülöttem, de hogyan állhatok elé, hogy kijelenthessem az ártatlanságomat és megvédhessem magamat.

Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét.

Jób látta az ember kommunikációs problémáját, amint el akarja érni Istent, és hidat akar verni a végtelen és a véges közé. Jób azt látta, hogy az egyetlen mód az lenne, ha egy döntőbíró mindkettejükre rátehetné a kezét. Az ő kiáltására válaszolva Pál azt mondja, hogy *egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.*

Jób kiállása Jézus Krisztusban lelt válaszra, ő a döntőbíró, aki meg tudja érinteni Istent és az embert is, mert *Ő kezdetben az Istennél volt.*

Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

Mit jelent az, hogy egy az Isten, egy a közbenjáró, az ember Jézus Krisztus? Azt, hogy ha Istenhez akartok menni, akkor ne hozzám jöjjetek, mert én nem vagyok közbenjáró Isten és tiközöttetek. Ha Istenhez akarsz menni, akkor Jézus Krisztushoz kell menj, mert Ő egyedül a közbenjáró Isten és ember között.

Nem mehetsz egy másik emberhez, ne mehetsz a szentekhez, nem mehetsz Máriához, mert csak egy közbenjáró van, az ember Jézus Krisztus. Ő az egyetlen, aki Istennel kapcsolatba hozhat téged. Jézus azt mondta: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.*”

Van tehát egy közbenjáró, és milyen hálás vagyok azért, hogy Istenhez mehetek általa! Jézus ott áll és egyik kezét Istenre helyezi, ugyanakkor lenyúl hozzám, és rám teszi a másik kezét, és ezáltal kapcsolatba hoz Istennel, és így elérhetem Istent rajta keresztül.

mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult;

aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében.

Mi mindnyájan bűnösök voltunk, és mint ilyenek, képtelenek arra, hogy megváltsuk önmagunkat. Semmit sem tudtam tenni a saját magam megmentésére, megigazítására, nem tudtam a múltbéli bűneimet levezekelni. Mondhatjátok azt, hogy vannak jó bűnösök és vannak rossz bűnösök, de mindnyájan bűnösök, és ez a lényeg. Nem számít az, hogy jó vagy rossz bűnös-e valaki, mert senki sem tudja magát megváltani. Ezért adta Jézus önmagát váltságul, és helyettünk halt meg.

Azért rendeltettem hírnökül és apostolul - igazat mondok, nem hazudok -, hogy a hitre és az igazságra tanítsam a népeket.

Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt bűntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.

Vannak olyan alkalmak, amikor én is úgy imádkozom, hogy felemelem kezeimet Isten felé, főleg olyankor, amikor dicsóítem Őt, és nem akkor, amikor kérek Tőle valamit. Sokan nehezen emelik fel a kezüket Isten előtt, és ha ez így van, semmi baj, Isten megérti, hogy valami bogarad van. Ennek ellenére meg fogja hallgatni az imádat.

Nagyon sokat vitatkoznak emberek arról, hogy imádság alatt milyen pozícióban kell lenni, melyik a leghatékonyabb. Amikor kisgyerek voltam a vasárnapi iskolában azt tanították, hogy „mindenki hajtsa le a fejét, kulcsolja össze a kezét és hunyja be a szemét, mert imádkozunk.” Így hát azt gondoltam, hogy csak csukott szemmel lehet imádkozni, és sokszor meglestem, hogy ki az aki valóban imádkozik. Aztán felkiáltottam, hogy „ő nem imádkozott, mert nyitva volt a szeme.” Persze rögtön azt kérdezték, hogy honnan tudod?

Azt gondoltam, hogy ha nyitva volt a szemük, akkor nem imádkoztak, de aztán rájöttem, hogy nyitott szemmel is tudok imádkozni, de azt is észrevettem, hogy jobb, ha becsukom, mert ha nyitva van a szemem, akkor gyakran elvonja a figyelmemet a látvány, és nem figyelek az imádságomra.

Most már tudom, hogy a tanár azért mondta, hogy kulcsoljuk össze a kezünket, hogy ne bökögessük a mellettünk levőt csukott szemmel, tehát megértem az elhangzott mondat bölcsességét a gyerekek esetében, hogy hajtsák le a fejüket, hunyják be a szemüket és kulcsolják össze a kezüket. Mégis azt mondom, hogy nem szükséges ebben a pozícióban imádkozunk, ha nem akarunk.

Vannak, akik azt mondják, hogy le kell térdelni, Pál is azt mondta, hogy „meghajtom előtte a térdeimet”. Jó testhelyzet a térdelés az imádság közben, mert van üzenete, és az volt az a pozíció, ami nagyon népszerű volt régen, amikor a királyok előtt letérdeltek az emberek. Ez általában megadást és tiszteletet jelentett a királlyal szemben, és mivel a világmindenség urához imádkozunk, a térdelés egy megfelelő pozíció lehet.

Azt is észrevettem viszont, hogy ha letérdelek az ágyam mellé, és az arcomat a tenyerembe temetve ráborulok az ágy szélére, akkor könnyen el is aludhatok ebben a kényelmes pozícióban. Arra jöttem rá, hogy nagyon jól tudok viszont imádkozni sétá közben, és azt is észrevettem, hogy a hangos ima is jobb, mert ha csak magamban imádkozom, akkor az ágyam sokszor elkalandozik más területre.

De ha kimondom a szavakat, akkor a figyelmemet az imádságon tudom tartani. Szeretek hát sétálni, és beszélgetni az Urral, kiönteni neki a szívemet, lelkemet, mert olyan mintha ketten sétálnánk. Rájöttem, hogy nem a testem pozíciója a fontos az ima alatt, hanem a szívem állapota, mert erre az egyre figyel Isten, nem érdekli az, hogy a testrészeim merre vannak és mit csinálnak éppen.

Ugyanígy az asszonyok is, tisztességes öltözetben

Vannak olyan divatok és stílusok, amelyek arra hivatottak, hogy a nők szexuálisan kihívóak legyenek. Szerintem keresztény nőként nem helyes ilyen stílusú ruhákban öltözködni. Jézus azt mondta, hogy ha egy férfi ránéz egy nőre, és gondolatban megkívánja őt, akkor házasságtörést követ el. Ezért, ha olyan ruhadarabot hordasz, amely miatt vágyat ébreszthetsz egy férfiban, ezáltal egyes férfikat bűnbe vihetsz.

Egyszerű megjelenésre van szükség, de nem hiszem, hogy a másik végletbe kellene esni. Biztos vagyok benne, hogy létezik sok olyan stílusú ruha, amely szerény, egyszerű, de ugyanakkor gyönyörű.

az asszonyok is, tisztességes öltözetben, szemérmesen és mértékletesen ékesítsék magukat, ne hajfonatokkal és arannyal, gyöngyökkel vagy drága ruhával

Mindezt olvasva figyelembe kell veyük a Pál idejében uralkodó öltözködési stílusokat. Szerintem a legfontosabb útmutatás a mértékletesség. Úgy gondolom, hogy keresztényként nem kell kirívóan öltözködni, és ez ugyanúgy érvényes férfiakra és nőkre is.

Véleményem szerint vannak igen vad frizurák is, amelyek iszonyúan kirívóak. Nem hiszem, hogy vagyont kellene költsünk a divatosságra, a legvadabb frizurákra, és én magam nem hiszek az ékszerek halmozásában sem, mert szerintem a pénzünket sokkal jobb helyen is elkölthetjük.

Találkoztam ma egy emberrel, aki egy gyönyörű Rolls Royce-t vezetett, hatalmas aranyláncon függő gyémántok voltak a nyakában, fehér aranyórája volt, amelybe beleíratta a saját nevét. Valamit ki akart mindezzel fejezni, és én megsajnáltam őt nagyon, mert akinek ennyire hiányos az önbizalma, hogy ezekkel a dolgokkal kell kifejezze azt, hogy sikeres, hogy befutott a milliomos világba, az az ember nagyon sajnálatra méltó. Mértékletesség a varázsszó mindenben.

hanem azzal, ami az istenfélelmet valló asszonyokhoz illik: jó cselekedetekkel.

Vannak az asszonyok életében olyan időszakok, amikor fürödnek a szépségben. Az egyik ilyen alkalom a terhesség, mert szerintem az asszonyok ritkán tudnak szebbek lenni annál, mint amilyenek a terhességük alatt. Van abban valami gyönyörű, amikor egy asszony az Úrral jár, amikor megérinti őt az Úr keze, és sem a L'Oreal, sem a többiek nem tudják utánozni.

Pál most egy igen kényes témát kez fessegetni:

Az asszony csendben tanuljon, teljes alázatossággal.

A tanítást azonban az asszonynak nem engedem meg, sem azt, hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendben.

Vannak olyan dolgok, amiket szerettem volna, ha Pál nem ír meg, és ez az egyik azok közül. Pál itt megtiltja az asszonyoknak a tanítást, és a férfiken való uralkodást, és ezt lelki dolgokkal kapcsolatban érti. A Titusznak írt levelében azonban azt mondja, hogy az idősebb asszonyok taníthatják a fiatalabbakat. Van hely tehát az idősebb asszonyoknak is a tanításra: megtaníthatják a fiatalabbakat arra, hogy hogyan szeressék a férjüket, hogyan vezessék a háztartásukat és hogyan éljenek istenfélelemben és igazságban.

A feleségem ezt az elhivatását itt a Calvaryban gyakorolja: tanítja a fiatalabb nőket arra, hogy hogyan járjanak Istennel, és hogyan neveljenek fel egy istenfélő családot.

Pál Timóteusnak megemlíti a levelében, hogy őt az anyja és a nagymamája tanította, tehát a gyerekek tanítása főleg az asszonyok feladata volt. Az egyetlen dolog, amit Pál tiltott, a férfiak tanítása a lélek dolgaira, és a fölöttük való uralkodás. Pál nem tiltja meg azt, hogy egy nő elbeszélgesse egy férfival Jézusról, és a korintusiaknak írt levelében Pál arról ír, hogy a nők a gyülekezet előtt nyilvánosan imádkoztak és prófétáltak, és ezt sem tiltotta meg nekik. *Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal.*

Az említett területeken a nők igen hatékonyan szolgálhatnak, és szerintem a legtöbb nő hihetetlen jól tud bátorítani másokat, főleg miután férjhez mentek. Volt egy kis asszony az előző gyülekezetünkben, aki hihetetlenül jó bátorító volt. Tipikus nagymamának nézett ki, de el tudta mondani a többieknek, hogy „Tudjátok, az élet nem mindig könnyű. Sok kihívásunk van, de az Úr uralkodik. És olyan gyakran elfelejtjük, hogy Isten ott ül a trónuson...”

A bátorításai nyomán úgy éreztük, hogy meghódíthatjuk az egész világot is, hiszen nem félünk semmitől, ha Isten a mi oldalunkon van. Olyan jó volt hallgatni az ő bátorítását. Pál csak a lelki tanítást és a férfiakon való uralkodást tiltja itt meg, ezért nem szabad ezt más területekre is kiterjeszteni.

Pál itt nem egy helyi kulturális sajátosságról beszél, mert egészen a dolgok eljére megy vissza, és azt mondja, hogy

*Mert Ádám teremtett először, Éva csak azután,
és nem Ádámot vezette tévútra a kísértő, hanem az asszonyt, és ő esett bűnbe.
Mégis megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmarad józanul a hitben, a szeretetben és a szent életben.*

Pál itt rámutat arra, hogy a Sátán Évát csapta be, és a mögöttes tartalma az, hogy az asszonyokat könnyebben be lehet csapni a lélek dolgaiban, mint a férfiakat. Érdekes, hogy sok szektát nők vezetnek, és ott igen gyakran sok nő tanít. A Máté evangéliumában az egyház metaforájában egy nő a három kenyérbe élesztőt tett. A jelenések könyvében Jezábel volt az, aki az egyik gyülekezetet a tanításai nyomán idegen istenek imáadására vette rá. Az asszony tehát nem a lelki dolgok tanítására teremtett.

Pál azt írja, hogy *mégis megtartatik a gyermekszüléskor.*

Abban az időben az asszonyok nagyon féltek attól, hogy meghalhatnak a gyerekük megszületése közben a korlátozott orvostudomány miatt. Nagyon magas volt a szülőági halálok aránya, ezért amikor megtudták a nők, hogy terhesek, akkor vegyes érzelmekkel teltek meg: egyrészt örültek, hogy gyerekük szülehet, másrészt viszont mögötte ott volt, hogy túlél-e a gyerek születését.

Pál bátorítja őket, hogy az Úr velük lesz és megtartja őket, és nem kell féljenek a szülőági haláltól, csak maradjanak meg józanul a hitben, a szeretetben és a szent életben.

Isten gazdagítsa meg a szíveteket az Ő szeretetével, az Ő igazságával, hogy úgy járhattok vele közösségben, hogy kedvesek legyetek az Ő szemében, és hogy a szükségéitekben a szívetekhez szóljon, és kézenfogva vigasztaljon titeket a szomorúságaitokban. Ebredjete Isten szeretetének nagyságára, érintse meg az életeteket az Ő végtelen irgalmával és kegyelmével.